

De Wilde Regenlanden

Malta stak haar geïmproviseerde peddel in het glinsterende water en zette zich zo krachtig mogelijk af. De kleine boot schoot naar voren. Vliegensvlug doopte ze de cederhouten plank aan de andere kant van het bootje in de rivier. Ze fronste haar wenkbrauwen bij het zien van de waterdruppels die van het hout in het bootje dropen. Nou ja, daar was niets aan te doen. De plank was het enige wat ze als roeiriem kon gebruiken, en wanneer ze aan één kant bleef peddelen zouden ze in een kringetje ronddraaien. Ze verdrong de gedachte dat het bijtende water zich een weg vrat door de planken onder haar voeten. Een paar druppels van de Wilde Regenrivier zouden ongetwijfeld niet veel schade aanrichten. Ze vertrouwde erop dat het wit uitgeslagen metaal aan de buitenkant van het bootje ervoor zou zorgen dat de rivier daar geen vat op had, maar ook daar was geen enkele garantie voor. Ze wilde er niet bij stilstaan. Tenslotte hadden ze niet ver te gaan.

Al haar spieren deden pijn. Ze had de hele nacht doorgeroeid, in een poging zo snel mogelijk terug te komen in Trehaug. Haar uitgeputte lichaam trilde van de inspanning. Het is niet ver meer, hield ze zichzelf voor de zoveelste keer voor. Ze vorderden echter kwellend langzaam. Haar hoofd bonsde op een gruwelijke manier, maar het ergste was de wond op haar voorhoofd die verschrikkelijk jeukte nu hij begon te genezen.

Ze manoeuvreerde de kleine roeiboot tussen de enorme stammen en kronkelige wortels van de bomen op de oever van de Wilde Regenrivier door. Hier, onder het baldakijn van het regenwoud, waren de nachtelijke hemel en de sterren slechts een mythe waarvan ze maar zelden een glimp opving. Heel af en toe zag ze het lokkende

getwinkeld van de sterren tussen de stammen en de takken door. De lichten van Trehaug, de stad in de bomen, leidden haar naar warmte, veiligheid en – vooral – rust. Overal om haar heen waren de schaduwen bijna ondoordringbaar, maar het roepen van vogels in de hoge boomtoppen vertelde haar dat in het oosten de dageraad de hemel reeds deed oplichten. Het zou nog wel even duren voordat de zon door het dichte baldakijn heen wist te dringen, en wanneer het eenmaal zover was, zouden ze weinig meer zien dan wat schachten van licht die op het groenige water slechts een zwakke afspiegeling van de zon zouden toveren. Waar de rivier zich een open weg sneed tussen de dikke bomen, zou de zon als een zilveren glinstering over het brede, melkachtige water strijken.

Plotseling bleef de punt van de roeiboot – niet voor het eerst – haken aan een verborgen boomwortel. Malta beet op haar tong om het niet uit te schreeuwen van frustratie. Ze had het gevoel dat ze het kleine vaartuigje over de beboste ondiepten van een verzonken doolhof moest sturen. Telkens weer had ze haar koers moeten verlaten om een opeenhoping van verborgen wortels te ontwijken. De verblekende lichten vóór haar leken nog nauwelijks dichterbij te komen. Malta verplaatste haar gewicht en boog zich over de zijkant om met haar plank het obstakel af te tasten. Grommend duwde ze het bootje los. Opnieuw doopte ze haar peddel in het water, en het bootje gleed om de verzonken barrière heen.

‘Waarom stuur je niet daarheen, waar de bomen minder dicht zijn?’ vroeg de satraap nors. De voormalige heerser over geheel Jamaillia zat op de achtersteven, met zijn knieën bijna tot zijn kin opgetrokken, terwijl Kekki, een van zijn Concubines van het Hart, angstig ineengedoken op de boeg hurkte.

‘Wanneer u ook een plank pakt om te helpen peddelen, mag u meepraten over de koers,’ zei Malta ijzig. ‘Zo niet, dan maak ik uit hoe we varen.’ Ze had meer dan genoeg van het autoritaire gedrag van het kind dat zich satraap mocht noemen. En van zijn totale nutteloosheid als het om praktische zaken ging.

‘Iedere dwaas kan zien dat daar minder obstakels zijn. Dus daar zouden we veel sneller gaan.’

‘Reken maar,’ zei Malta sarcastisch. ‘Vooral als de stroming ons te

pakken krijgt en meesleurt naar het midden van de rivier.’

De satraap zuchtte geërgerd. ‘We bevinden ons stroomopwaarts van de stad, dus de stroming zal alleen maar in ons voordeel zijn.’

‘Of we verliezen de controle over de boot en we schieten met een enorme vaart langs de stad heen.’

‘Is het nog ver?’ jammerde Kekki klaaglijk.

‘Dat kunt u zelf zien.’ Er viel een druppel rivierwater op Malta’s knie toen ze de peddel naar de andere kant overhevelde. Het kietelde, begon te jeuken en ten slotte te steken. Ze bette haar knie met de versleten zoom van haar gewaad. De stof verpulverde voor haar ogen. Hij was smerig na haar lange worsteling van de vorige nacht door de zalen en gangen van de begraven stad der Ouderlingen. Er was sindsdien zoveel gebeurd dat het meer dan duizend nachten geleden leek. Terwijl ze eraan terugdacht werd ze bestormd door herinneringen. Ze was in de gangen afgedaald om de confrontatie met de draak aan te gaan, zodat het monster Reyn eindelijk met rust zou laten. Er had zich echter een aardbeving voorgedaan en toen ze de draak ten slotte had gevonden... Op dat punt raakten haar herinneringen hopeloos verward. De draak in haar cocon had Malta’s geest geopend voor alle herinneringen die in die ondergrondse kamer van de stad lagen opgeslagen. Ze was overspoeld door de levens van hen die daar eens hadden gewoond, verdronken in hun herinneringen. Vanaf dat moment tot het moment waarop ze de satraap zijn en zijn metgezel uit het begraven labyrint had geleid, was alles wazig, als in een droom. Nu pas kwam ze tot de conclusie dat de vaarders uit de Wilde Regenlanden de satraap en Kekki uit voorzorg hadden verborgen, om te zorgen dat hun gasten veilig waren. Hoewel? Haar blik vloog naar Kekki, die ineengedoken voor in de boot zat. Waren de satraap en zij gekoesterde gasten geweest of gijzelaars? Misschien een beetje van allebei. Ze betrapte zich erop dat haar sympathie uitging naar de Regenmensen. Hoe eerder ze satraap Cosgo en Kekki weer onder hun hoede had teruggebracht, des te beter was het. Ze vormden een waardevol ruilmiddel tegenover de edelen van Jamaillia, de nieuwe vaarders en de Kwartsers. Toen ze de satraap voor het eerst had ontmoet, op het bal, was ze kortstondig verblind geweest door de illusie van zijn macht. Inmiddels wist ze dat zijn fraaie uitmon-

stering en zijn aristocratische manieren slechts een dun laagje vernis waren, waaronder een nutteloze, omkoopbare jongeman schuilging. Hoe eerder ze hem kwijt was, des te beter. Ze richtte haar blik op de lichten voor zich. Toen ze de satraap en zijn metgezel uit de begraven stad der Ouderlingen had geleid, waren ze naar buiten gekomen op een plek die ver weg lag van de plaats waar Malta de ondergrondse ruïnes was binnengegaan. Een groot moeras en drassig rivierlandschap scheidden hen van de stad. Malta had gewacht op de duisternis waarin de lichten van de stad haar tot gids waren, voordat ze met de eeuwenoude roeiboot die ze uit de puinhopen had weten te redden, was vertrokken. Inmiddels naderde de dageraad, maar ze was nog altijd op weg naar de wenkende lantaarns van Trehaug. Ze hoopte vurig dat haar zo onfortuinlijk begonnen avontuur zijn einde naderde.

De stad Trehaug was gebouwd tussen de takken van een bos met reusachtige stammen. De kleinere kamers hingen aan de hoogste takken, terwijl de grotere gezinsvertrekken tussen verscheidene stammen waren gebouwd. Indrukwekkende trappen slingerden zich rond de bomen en op de plateaus die als overloop dienstdeden, hadden zich kooplieden, minstrelen en bedelaars gevestigd. De grond onder de stad was dubbel vervloekt, door zijn drassigheid en door de aardbevingen die in dit gebied geen zeldzaamheid waren. De weinige stukken die volledig droog waren, vormden kleine eilanden rond de voet van de stammen.

Het sturen van haar kleine boot tussen de hoog oprijzende bomen door was als het manoeuvreren rond de enorme zuilen van een tempel ter ere van een vergeten god. Opnieuw bleef de boot haken aan iets wat niet als een boomwortel voelde. 'Waar zitten we nu weer op vast?' Malta tuurde ingespannen voor zich uit.

Kekki nam niet eens de moeite zich om te draaien, maar bleef ineengedoken en met opgetrokken knieën zitten. Het leek wel alsof ze bang was haar voeten op de plankenvloer van de boot te zetten. Malta zuchtte. Ze begon zich af te vragen of er geestelijk misschien iets mis was met haar. Het leek wel alsof de gebeurtenissen van de afgelopen dag haar van haar verstand hadden beroofd. Of misschien is ze altijd al onnozel geweest en komt dat pas aan het licht wanneer ze wordt geconfronteerd met tegenspoed, dacht Malta wrang. Ze

legde haar plank neer en kroop op haar hurken naar de punt van de boot, die daardoor begon te schommelen. Zowel de satraap als Kekki schreeuwde het uit. Malta sloeg er geen acht op. Van dichtbij zag ze dat de boot zich met zijn punt in een dichte mat van takken, twijgen en rivierafval had geboord, maar in het schemerige licht was het moeilijk de omvang daarvan te beoordelen. Het drijvende moeras was te dicht om de kleine boot erdoor te sturen. 'We zullen eromheen moeten roeien,' zei ze tegen de anderen. Ze beet op haar onderlip. Dat betekende dat ze zich dicht bij het midden van de rivier moest wagen. Nou ja, zoals de satraap had gezegd, de stroming zou hen in elk geval richting Trehaug voeren, niet ervan weg. Misschien zou haar ondankbare taak daardoor zelfs gemakkelijker worden. Ze zette haar angst van zich af, terwijl ze onbeholpen de roeiboot wegdraaide van het vlot van afval, in de richting van het midden van de rivier.

'Dit is ondraaglijk!' riep satraap Cosgo plotseling uit. 'Ik ben smerig, ik word opgegeten door insecten, en ik heb honger en dorst. Allemaal de schuld van die ellendige Regenmensen. Ze deden alsof ze me hierheen brachten voor mijn veiligheid, maar sinds ze me in hun macht hebben lijd ik niets dan ontberingen. Ze hebben me beledigd in mijn waardigheid, gespot met mijn gezondheid en ze hebben zelfs mijn leven in gevaar gebracht. Ik twijfel er niet aan dat ze eropuit zijn me te breken, maar ik zal niet zwichten. Het volle gewicht van mijn wraak zal over hen neerdalen. Ze hebben zich hier gevestigd zonder enige officiële erkenning van hun status! Hun aanspraak op de schatten die ze hebben opgegraven en verkocht is volstrekt onwettig. Ze zijn geen haar beter dan de piraten die de Binnenpassage onveilig maken, en er zal dan ook dienovereenkomstig met ze moeten worden afgerekend.'

Malta snoof minachtend. 'U bent nauwelijks in de positie om zo'n hoge toon aan te slaan, tegen wie dan ook. Tenslotte steunt u meer op hun goede wil dan andersom. Het zou maar al te gemakkelijk voor ze zijn om u te verkopen aan de hoogste bieder, ongeacht of de koper u zou vermoorden, als gijzelaar zou gebruiken of zou terugzetten op uw troon! En wat betreft hun aanspraken op het land, die ontleneu ze rechtstreeks aan satraap Esclepius, uw voorvader. Het oorspronkelijke handvest van de Beijerstadse vaarders bepaalde alleen op hoeveel

leffer land iedere kolonist aanspraak kon maken, niet waar dat land zich moest bevinden. De vaarders van de Wilde Regenlanden hebben zich op basis van dat handvest hier gevestigd, de Beijerstadse vaarders aan de Koopmans Baai. Hun beider aanspraken zijn eeuwenoud en eerzaam, en bovendien volledig op schrift gesteld onder de wetten van Jamaillia. Dat kan niet worden gezegd van de nieuwe vaarders die u ons hebt opgedrongen.'

Even heerste er een geschokte stilte. Toen lachte de satraap geforceerd. 'Hoe buitengewoon amusant om te horen hoe je de Regenmen-
sen verdedigt! Wat ben je toch dom, en onooglijk. Je zou jezelf eens moeten zien onder het vuil, gehuld in vodden, je gezicht voorgoed misvormd door dat stel vogelvrijverklaarden. En toch verdedig je ze. Waarom? Laat me eens raden. Waarschijnlijk omdat je weet dat geen enkele echte man je ooit nog zal willen. Je enige hoop is nog te trouwen in een familie waar ze net zo misvormd zijn als jij. Waar je je kunt verbergen achter een sluier, zodat niemand je gruwelijke verminking zal zien. Het is gewoon zielig! Als die opstandelingen je niet zo hadden mishandeld, zou ik je misschien als Concubine van het Hart hebben gekozen. Davad Herbegin heeft nog een goed woordje voor je gedaan, en ik vond je onbeholpen pogingen tot dansen en het voeren van een volwassen conversatie aandoenlijk in hun provinciaalsheid. Maar nu! Bah!' De boot wiebelde even heen en weer door het minachtende gebaar dat hij maakte. 'Er is niets zo bizar als een mooie vrouw wier gezicht is verminkt. De hogere families van Jamaillia zouden je niet eens als slavin willen hebben. Een dergelijk vertoon van disharmonie past niet in een aristocratisch milieu.'

Malta weigerde achterom te kijken, maar ze kon zich voorstellen hoe zijn lippen zich verachtelijk krulden. Ze hield zichzelf voor dat hij een onwetende, verwaande, onvolwassen knaap was. Ze had haar gezicht echter niet meer gezien sinds de avond waarop ze bijna de dood had gevonden in het omgeslagen rijtuig. Tijdens haar herstel in Trehaug hadden ze haar geen spiegel willen geven. Haar moeder en zelfs Reyn hadden de indruk gewekt dat het wel meeviel met haar verwondingen. Maar dat viel te verwachten, zei een verraderlijk stemmetje diep vanbinnen. Van haar moeder omdat nu eenmaal iedere moeder zo zou reageren. En van Reyn omdat hij zich verant-

woordelijk voelde voor het rijtuigongeluk. Hoe erg was het litteken? Onder haar tastende vingers had de snee in haar voorhoofd erg lang en onregelmatig aangevoeld. Ze omklemde de plank met beide handen en stak hem weer in het water. Niet aan je litteken voelen, zei ze tegen zichzelf. Die bevrediging gunde ze hem niet. Met haar tanden grimmig op elkaar peddelde ze verder.

Nadat ze de plank een keer of tien in het water had gedoopt, meerderde het kleine vaartuig plotseling snelheid. Met een kleine zijwaartse ruk begon het te draaien, en Malta stak haastig haar plank in het water in een wanhopige poging het bootje terug te sturen naar de ondiepten. Ondertussen greep ze de reserveplank van de bodem van de roeiboort. 'U zult moeten sturen terwijl ik peddel,' zei ze buiten adem tegen de satraap. 'Anders worden we naar het midden van de rivier gezogen.'

Hij keek naar de plank die ze hem voorhield. 'Sturen?' Met tegenzin pakte hij het stuk hout aan.

Malta probeerde kalm te blijven. 'Steek die plank in het water achter de boot. Hou hem aan één kant vast en gebruik hem als drijfanker om te zorgen dat de boot terugdraait naar de ondiepe zijkant van de rivier.'

De satraap hield de plank in zijn slanke, verzorgde handen alsof hij nog nooit eerder een stuk hout had gezien. Toen Malta haar peddel opnieuw in het water stak, was ze verrast door de plotselinge kracht van de stroming, die haar wegzoog van de rivieroever. Toen ze vanuit de beschutting van de overhangende boomtakken tevoorschijn kwamen, scheen plotseling de zon op het water, dat na de schemering bijna oogverblindend glinsterde. Achter zich hoorde Malta gespetter, gevolgd door een geërgerde uitroep. Met een ruk draaide ze haar hoofd om. De satraap zat met lege handen.

'De rivier heeft hem zo uit mijn handen getrokken!' klaagde hij.

'Idioot!' riep Malta. 'Hoe kunnen we nu nog sturen?'

Het gezicht van de satraap werd donker van woede. 'Hoe durf je zo tegen me te spreken! De enige die hier een idioot is, ben jij. Hoe kon je zelfs maar denken dat we daar iets mee zouden opschieten? Het had niet eens de vorm van een roeiriem. Bovendien hebben we dat stuk hout helemaal niet nodig. Gebruik je ogen. We hebben niets te vrezen. Daar is de stad! De rivier brengt ons er rechtstreeks naartoe.'

‘Of er voorbij!’ beet Malta hem toe. Vol afschuw keerde ze zich van hem af om al haar aandacht op haar eenzame strijd met de rivier te richten. Vluchtig hief ze haar ogen op naar de indrukwekkende aanblik die Trehaug bood. Van beneden gezien zweefde de stad in de enorme bomen als een kasteel met talloze torentjes. Op waterniveau was er langs een reeks van bomen een lange kade gebouwd. Daar lag de *Kendrij* aangemeerd, maar de boeg van het levende schip was van hen afgekeerd, zodat ze het sprekende boegbeeld niet kon zien. Ze bewoog wanhopig haar peddel door het water.

‘Zodra we dichterbij komen...’ riep ze hijgend, ‘... moeten jullie om hulp roepen. Misschien horen ze ons op het schip, of op de kade. Zelfs als we door de rivier worden meegesleurd, kunnen ze een reddingsploeg achter ons aan sturen.’

‘Ik zie niemand op de kade,’ zei de satraap honend. ‘Sterker nog, ik zie nergens iemand. Wat een lui volk! Dat ligt gewoon nog in bed.’

‘Niemand?’ vroeg Malta buiten adem. Haar krachten begaven het. Ze slaagde er nauwelijks in de plank vast te houden. Peddelen ging niet meer. Met elk moment dat verstreek werden ze verder naar het midden van de rivier gezogen. Ze keek op naar de stad. Hij was dichtbij, veel dichterbij dan even daarvoor. En de satraap had gelijk: uit een paar schoorstenen steeg rook op, maar voor het overige leek Trehaug uitgestorven.

Hier klopt iets niet, zei een krachtige stem binnen in haar. Waar was iedereen? Anders heerste er altijd een levendige drukte op de looppaden en trappen.

‘Kendrij!’ riep ze, maar haar hijgende kreet klonk ijl en werd door het voortrazende water meegesleurd.

Kekki scheen plotseling te begrijpen wat er aan de hand was. ‘Help! Help!’ riep ze bijna kinderlijk. Ze ging roekeloos staan in de kleine boot en zwaaide met haar armen. ‘Help! Red ons!’ De satraap vloekte toen de boot wild begon te schommelen. Malta trok Kekki weet op de bodem van het bootje, waarbij ze bijna haar plank verloor. Een blik om haar heen leerde haar dat het stuk hout zo goed als nutteloos was. De kleine boot bevond zich nu midden op de rivier en werd in razende vaart langs Trehaug gesleurd.

‘Kendrij! Help! Help! Hier, op de rivier! Stuur een reddingsploeg!’

Kendrij! Kendrij!’ Haar kreten stierven weg en lieten slechts hooploosheid in hun kielzog achter.

Uit niets bleek dat het levende schip haar had gehoord. Het volgende moment was de roeiboot er voorbij geschoten. Het boegbeeld had zich naar de stad gekeerd en zag eruit alsof het diep in gedachten verzonken was. Op een van de looppaden zag Malta een eenzame figuur, maar hij had blijkbaar haast en keek niet op of om. ‘Help! Help!’ Ze bleef schreeuwen en met haar plank zwaaien zolang ze de stad nog kon zien. Maar dat duurde niet lang. De bomen die zich over de rivier bogen, onttrokken de stad al snel aan het zicht. De stroom sleurde hen mee en Malta zweeg, verslagen.

Haar blikken gingen over het omringende landschap. De Wilde Regenrivier was op dit punt erg diep en zo breed dat de andere oever aan het oog werd onttrokken door een permanente mist. Het water was grijs en kalkhoudend, zag ze toen ze zich over de rand van de boot boog. Andere boten waren er niet en op de oever zag ze niets wat op menselijke bewoning wees. Naarmate de stroming hen meedogenloos wegsleurde van de drassige oever, werd haar hoop op redding steeds kleiner. Zelfs als ze erin slaagde hun kleine boot naar de kant te sturen, zouden ze hopeloos verdwaald zijn, een heel eind stroomafwaarts van de stad. De oevers van de Wilde Regenrivier bestonden uit veengrond en moeras. Het zou onmogelijk zijn om over land terug te reizen naar Trehaug.

Zonder enig gevoel in haar vingers liet ze de plank op de bodem van de boot vallen. ‘Ik denk dat we doodgaan,’ zei ze kalm.

Keffria’s hand deed gruwelijk pijn. Ze zette haar tanden op elkaar en dwong zichzelf de handvatten van de kruiwagen te pakken die de gravers hadden gevuld. Toen ze de kruiwagen optilde en haar lading de gang in begon te rijden, werd de pijn nog twee keer zo hevig. Maar het was een gevoel dat ze verwelkomde, omdat ze het had verdiend. De vlijmscherpe steken slaagden er bijna in haar af te leiden van het brandende gevoel in haar hart. Ze had ze verloren. Allebei haar kinderen. In één nacht. Ze was alleen op de wereld, zo alleen als ze nog nooit was geweest.

Zo lang mogelijk had ze zich vastgeklampt aan twijfels. Malta en

Selden waren niet in Trehaug. Sinds de vorige dag had niemand hen meer gezien. Een speelkameraadje van Selden had snikkend opgebiecht dat hij de jongen een weg had gewezen om in de eeuwenoude stad te komen, een weg waarvan de volwassenen hadden gedacht dat deze was afgesloten. Jani Khuprus had er tegenover Keffria geen doekjes om gewonden. Bleek en met een strak gezicht had ze haar verteld dat de doorgang in kwestie niet meer werd gebruikt, omdat Reyn deze gevaarlijk instabiel had bevonden. Als Selden de ondergrondse gangen in was gegaan en als hij Malta had meegenomen, dan hadden ze het gebied betreden dat als eerste zou instorten tijdens een aardbeving. Sinds de dageraad waren er ten minste twee zware schokken geweest. Keffria was de tel kwijtgeraakt van het aantal kleine trillingen dat ze had gevoeld. Toen ze had gesmeekt om gravers de gang in te sturen hadden ze ontdekt dat deze al op enkele stappen voorbij de ingang volledig was ingestort. Ze kon slechts bidden tot Sa dat haar kinderen vóór de aardbeving een stabiel gedeelte van de begraven stad hadden bereikt, en dat ze daar nu ergens opgesloten zaten, wachtend tot ze werden gered.

Reyn Khuprus was niet teruggekomen. Al voor het middaguur had hij de gravers met hun werk achtergelaten en geweigerd te wachten tot de gangen waren vrijgemaakt en gestut. Hij was vooruitgegaan en had zich door een voor het grootste deel ingestorte gang gewurmd. Daarna had niemand hem meer gezien. Even tevoren hadden de werkploegen het eind bereikt van het spoor dat hij had gemaakt om zijn route te markeren. Ze hadden diverse kreten gevonden, inclusief de aantekening op de deur naar de kamer van de satraap. *Hopeloos*, had Reyn daar geschreven.

Onder de deur door sijpelde dikke modder naar buiten. Waarschijnlijk was de hele kamer ermee gevuld. Niet ver voorbij die deur was de gang volledig ingestort. Als Reyn die kant uit was gegaan, was hij óf verpletterd door de neervallende modder, óf daarachter gevangen.

Keffria schrok toen ze een hand op haar arm voelde. Ze draaide zich om en keek in het afgetobde gezicht van Jani Khuprus. 'Hebt u iets gevonden?' vroeg Keffria in een reflex.

'Nee,' zei Jani zacht. De angst om haar zoon stond in haar ogen te

lezen. ‘De gang loopt net zo snel weer vol met modder als we hem vrij kunnen maken. Daarom hebben we besloten ermee te stoppen. De Ouderlingen hebben deze stad niet gebouwd zoals wij de onze, waar de huizen los van elkaar staan. De Ouderlingen bouwden hun stad als een reusachtige bijenkorf, een labyrint van elkaar kruisende gangen. We zullen proberen via een andere weg in dat gedeelte van de gang te komen. De ploegen zijn al ververst.’

Keffria keek naar haar volgeladen kruiwagen en toen weer naar de uitgegraven gang. Het werk was gestopt. De werkers keerden terug naar boven. Een schijnbaar eindeloze stroom vermoeide, smerige mannen en vrouwen liep om Keffria heen, op weg naar buiten. Hun gezichten zagen grauw van vuil en moedeloosheid, hun gang was slepend. De lantaarns en fakkels die ze droegen flakkerden en rookten. Achter hen werd de uitgegraven gang steeds donkerder. Was al het werk voor niets geweest? Ze haalde diep adem.

‘Waar gaan we nu graven?’ vroeg ze zacht.

Jani keek haar aan, met een opgejaagde blik in haar ogen. ‘Er is besloten een paar uur te rusten. Een bord warm eten en een paar uur slaap zullen ons allemaal goeddoen.’

Keffria keek haar ongelovig aan. ‘Eten? Slapen? Hoe zouden we dat kunnen wanneer onze kinderen worden vermist?’

De Regenvrouw nam kordaat Keffria’s plaats in tussen de handvatten van de kruiwagen. Ze tilde deze op en begon te duwen. Keffria volgde met tegenzin. ‘We hebben postvogels gestuurd naar de nederzettingen in de omgeving,’ zei Jani zonder op Keffria’s vraag in te gaan. ‘Er is hulp onderweg, maar het zal wel even duren voordat die ons heeft bereikt. Verse arbeidskrachten zullen het moreel weer wat opvijzelen. We hebben ook bericht ontvangen van andere graafploegen die meer geluk hebben gehad,’ zei ze over haar schouder. ‘Er zijn veertien mensen gered uit een gebied dat we de Weverij noemen, en in de gangen van de vlammeende stenen zijn ook nog eens drie mensen gevonden. Het werk vordert daar sneller. Misschien slagen we erin vandaar toegang te krijgen tot dit deel van de stad. Bendir overlegt al met degenen die de stad het beste kennen.’

‘Ik dacht dat Reyn de oude stad beter kende dan wie ook,’ zei Keffria wreed.

‘Dat was ook zo. Dat is ook zo. Daarom klamp ik me vast aan de hoop dat hij nog leeft.’ De vaardersvrouw uit de Wilde Regenlanden keek haar tegenhangster uit Beijerstad aan. ‘En als iemand Malta en Selden kan vinden, dan is het Reyn. Als hij ze vindt, zal hij niet proberen langs deze weg terug te keren, maar via de stabielere delen van de stad. Met elke harts slag bid ik dat er spoedig een boodschapper komt met het nieuws dat ze zich hebben weten te bevrijden.’

Ze stonden inmiddels in een grote ruimte die deed denken aan een amfitheater. Hier hadden de werkers hun emmers en kruiwagens geleegd. Jani kantelde de kruiwagen en voegde de lading zand en stenen toe aan de chaotische berg in het midden van de ruimte en zette de kruiwagen bij een rij andere. Bemodderde scheppen en pikhouwelen lagen op een hoop ernaast. Plotseling drong de geur van soep, koffie en versgebakken brood Keffria’s neus binnen. Ineens besepte ze dat ze de hele nacht nog niets had gegeten.

‘Is het al ochtend?’ vroeg ze aan Jani. Ze had geen idee hoeveel tijd er was verstreken sinds er met het graven was begonnen.

‘Allang,’ antwoordde Jani ongerust. ‘Het lijkt wel alsof de tijd het snelst gaat wanneer ik wil dat hij kruipt.’

Aan het eind van de zaal waren schragentafels en banken neergezet. Daar werkten de stokouden en de nog heel jongen. Ze schepten soep in borden, stookten kleine komforen onder pruttelende pannen op, zetten borden en koppen neer en ruimden vuil serviesgoed weg. De enorme ruimte slokte het ontmoedigde gemompel op. Een kind van een jaar of acht haastte zich naar hen toe met een dampende bak water en een handdoek over haar arm geslagen. ‘Wilt u zich misschien wassen?’

‘Heel graag, dank je.’ Jani gebaarde naar Keffria, die haar handen en armen waste en water in haar gezicht spetterde. Door het warme water besepte ze pas hoe koud ze het had. Het verband om haar gebroken vingers was doorweekt en zat onder het gruis. ‘Dat moet worden verschoond,’ zei Jani terwijl Keffria zich afdroogde. Jani waste zich, bedankte het kind opnieuw en nam Keffria mee naar een groepje tafels waar heelmeeesters hun werk deden. Sommige smeerden zalf op blaren of masseerden zere ruggen. Maar er waren er ook die gebroken ledematen en bloedende wonden behandelden. Het vrijmaken van

de ingestorte gang was gevaarlijk werk. Jani zette Keffria aan een van de tafels om op haar beurt te wachten. Haar hand werd al voorzien van schoon verband toen Jani terugkwam met brood, soep en koffie voor hen allebei. De heelmeeester maakte haastig zijn werk af, zei tegen Keffria dat ze niet langer kon werken en ging verder naar zijn volgende patiënt.

‘Je moet iets eten,’ drong Jani aan.

Keffria pakte de mok koffie. De warme mok in haar handen had een merkwaardig troostend effect. Ze nam een grote slok. Terwijl ze de mok weer neerzette, liet ze haar blik door het amfitheater gaan. ‘Het is allemaal zo georganiseerd,’ constateerde ze verward. ‘Alsof jullie hierop waren voorbereid...’

‘Dat is ook zo,’ zei Jani zacht. ‘Het enige waarin deze instorting zich onderscheidt van de gebruikelijke, is de omvang. Het gebeurt ook wel dat een gang instort zonder duidelijk aanwijsbare reden. Bijna elke Regenlandse generatie heeft wel een of twee familieleden in de ondergrondse gangen verloren. Dat is een van de redenen waarom Serb, mijn man, er in de Raad van de Wilde Regenlanden zo op heeft aangedrongen andere inkomstenbronnen te ontwikkelen. Er zijn er die beweren dat het hem alleen om zijn eigen fortuin te doen is. Als jongste in het gezin van een kleinzoon van een van de oorspronkelijke Regenmensen kan hij nauwelijks aanspraak maken op de rijkdommen van zijn familie. Het is echter geen eigenbelang maar altruïsme dat hem drijft bij het ontwikkelen van buitenposten voor foerageurs en oogsters. Hij werkt keihard om te bereiken dat we hier in de Regenlanden in onze eigen behoeften kunnen voorzien door onze ogen te openen voor de rijkdommen van het bos.’ Ze schudde peinzend haar hoofd. ‘Toch halen zijn waarschuwingen weinig uit. De meesten van ons willen de begraven stad niet verlaten voor de overvloed van het regenwoud. De stad is alles wat we kennen, de uitgegraven gangen en de rijkdommen die we daaruit weten te halen. Aardbevingen vormen een gevaar dat we hebben leren accepteren, zoals jullie als zeevaarders hebben leren leven met het verlies van familieleden aan het wilde water.’

‘Ja, dat is onvermijdelijk,’ moest Keffria toegeven. Ze pakte haar lepel en begon te eten. Een paar happen later legde ze haar lepel weer neer.

‘Wat is er?’ vroeg Jani zacht.

Even zat Keffria roerloos. ‘Als mijn kinderen dood zijn, wie ben ik dan nog?’ vroeg ze ten slotte. Een kille berusting maakte zich van haar meester. ‘Mijn man en mijn oudste zoon zijn verdwenen, meegenomen door piraten. Misschien leven ze al niet eens meer. Mijn enige zus is achter hen aan gegaan. Toen ik vluchtte is mijn moeder achtergebleven in Beijerstad. Ik weet niet wat er van haar is geworden. Mijn kinderen waren de reden dat ik hierheen ben gevluht, maar nu worden ze vermist, en misschien zijn ze ook al dood. Als ik als enige overleef...’

Jani schonk haar een merkwaardige glimlach. ‘Keffria Vestrit, een dag eerder heb je je vrijwillig bereid verklaard je kinderen onder mijn hoede achter te laten en terug te keren naar Beijerstad om voor ons te spioneren onder de nieuwe vaarders. Volgens mij wist je toen heel goed wie je was, los van je rol als moeder en dochter.’

Keffria sloeg haar handen voor haar gezicht. ‘Ik heb nu het gevoel dat ik daarvoor word gestraft. Misschien dacht Sa dat ik niet genoeg om mijn kinderen geef en heeft hij ze me daarom afgenomen.’

‘Dat zou kunnen, als Sa alleen een mannelijke kant had. Maar denk aan de oude, waarachtige manier waarop Sa werd aanbeden. Man en vrouw, vogel, dier en plant, aarde, vuur, lucht en water, dat alles wordt in Sa geëerd, en in dat alles manifesteert Sa zich. Dus als het goddelijke ook vrouwelijk is, en het vrouwelijke goddelijk, dan begrijpt Sa dat een vrouw meer is dan alleen een moeder, een dochter, een echtgenote. Dat zijn stuk voor stuk facetten van een gevuld leven, maar geen van die facetten is als enige bepalend voor de diamant.’

Het oude gezegde dat eens zo troostend was geweest, klonk Keffria nu hol in haar oren.

Een enorme commotie bij de ingang van de hal deed hen beiden hun hoofd omdraaien. ‘Blijf zitten en probeer wat uit te rusten,’ raadde Jani haar aan. ‘Ik ga kijken wat er aan de hand is.’

Keffria kon het echter niet opbrengen te blijven zitten. Misschien was er nieuws over Reyn, of over Malta en Selden. Ze stond op van de tafel en volgde de Regenvrouw.

Vermoeide en besmeurde gravers verzamelden zich rond vier jongelui die emmers vers water op de grond zetten. ‘Er was een draak!

Een grote, zilveren draak! Hij vloog laag over ons heen.' De langste van de jongemannen keek zijn luisteraars bijna uitdagend aan. De gezichten van sommige gravers drukten verbijstering uit, andere reageerden met afschuw op dit wilde verhaal.

'Het is echt waar! Hij was zo echt, zo oogverblindend dat ik er nauwelijks naar kon kijken! Maar ik heb wel gezien dat hij blauw was, fonkelend blauw!' voegde een nog jongere knaap eraan toe.

'Zilverblauw!' mengde een derde zich in de discussie. 'En groter dan een schip!'

Het enige meisje in de groep zei niets, maar haar ogen glansden van opwinding.

Keffria keek naar Jani en verwachtte ergernis op haar gezicht te lezen. Hoe konden deze jongelui met zo'n uit de lucht gegrepen verhaal komen op een moment waarop er zoveel levens op het spel stonden? Het gezicht van de Regenvrouw was echter bleek geworden, waardoor de fijngetekende schubben rond haar ogen en haar mond extra naar voren leken te komen.

'Een draak?' vroeg ze stamelend. 'Hebben jullie een draak gezien?'

Toen hij merkte dat er iemand was die hem geloofde, baande de lange jongen zich een weg door de menigte naar Jani toe. 'Het was een draak zoals ze op sommige fresco's zijn afgebeeld. Ik verzin het niet, vaarder Khuprus. Hij vloog als een valk! Nee, als een vallende ster! En hij was prachtig!'

'Een draak,' herhaalde Jani verdwaasd.

'Moeder!' Bendir was zo smerig dat Keffria hem nauwelijks herkende toen hij door de verzamelde gravers naar hen toe kwam. Zijn blik ging van de jongen die voor Jani stond naar het geschokte gezicht van zijn moeder. 'Dus je hebt het gehoord? Een vrouw die boven voor de kleintjes zorgde, stuurde een boodschapper naar ons toe om te vertellen wat ze had gezien. Een blauwe draak.'

'Zou het dan toch waar zijn?' vroeg Jani met gebroken stem. 'Zou Reyn dan toch gelijk hebben gehad? Wat betekent dit voor ons?'

'Twee dingen,' antwoordde Bendir voortvarend. 'Ik heb verkennerse ropuit gestuurd, naar de plek waar ik denk dat het schepsel zich uit de begraven stad heeft bevrijd. Te oordelen naar de beschrijving is het te groot om door de gangen te zijn gekomen. Het moet zich een weg

naar buiten hebben gebaand vanuit de zaal van de Gekroonde Haan. We hebben bij benadering een idee van waar deze zich bevindt. Het zou kunnen zijn dat we daar ook een spoor van Reyn vinden. Maar in elk geval opent het de mogelijkheid om op een andere manier toegang te krijgen tot de stad om naar overlevenden te zoeken.' Na die woorden steeg er geroezemoes op. Sommige stemmen klonken ongelovig, andere verwonderd. Bendir verhief zijn stem. 'Bovendien moeten we ons ervan bewust zijn dat de draak ons vijandig gezind zou kunnen zijn.' Hij stak waarschuwend zijn hand op toen de jongen die naast hem stond wilde protesteren. 'Hoe mooi hij ook was, het is mogelijk dat hij ons kwaad zal doen. We weten zo goed als niets over de ware aard van draken. Doe niets wat zijn woede zou kunnen wekken en ga er niet van uit dat we hier te maken hebben met een van de goedaardige schepselen zoals ze op muurschilderingen en mozaïeken staan afgebeeld. Laat iedereen ervoor waken de aandacht van het wezen te trekken.'

Een oorverdovend koor van stemmen steeg op. Keffria trok wanhopig aan Jani's mouw. 'Als Reyn daar wordt gevonden...' riep ze boven het lawaai uit. 'Denkt u dan dat Malta bij hem zou kunnen zijn?'

Jani keek haar recht aan. 'Dat is precies waar hij bang voor was,' zei ze. 'Dat Malta naar de zaal van de Gekroonde Haan was gegaan. En naar de draak die daar sliep.'

'Ik heb nog nooit zoiets moois gezien. Denk je dat ze terugkomt?' Overmand door ontzag kon Selden slechts fluisteren.

Reyn keerde zich naar hem om. De jongen zat gehurkt op een eiland van puin en gruis dat boven de modder uitstak. Hij staarde omhoog naar het licht boven hen, nog altijd verbijsterd door wat hij had gezien. De zojuist bevrijde draak was allang verdwenen, maar de jongen bleef haar nakijken.

'Ik denk niet dat we daarop moeten rekenen. We zullen ons zelf moeten redden,' zei Reyn zakelijk.

Selden schudde zijn hoofd. 'Dat bedoelde ik ook niet. Volgens mij heeft ze ons amper opgemerkt. We zullen zelf moeten zien hoe we hieruit komen. Maar ik zou haar zo graag nog één keer willen zien. Wat een wonder!' Opnieuw hief hij zijn blik naar het gat boven zijn hoofd.

Zonlicht stroomde de verwoeste ruimte binnen, maar het zwakke schijnsel bracht weinig warmte. Reyn kon zich niet meer herinneren hoe het voelde om droog te zijn, laat staan warm. Hij werd gekweld door honger en dorst en kon nauwelijks meer de kracht opbrengen te bewegen. Toch glimlachte hij. Selden had gelijk. Wat ze hadden gezien was een wonder. Een lust voor het oog.

De koepel van de ondergrondse zaal van de Gekroonde Haan was gekraakt als de punt van een zachtgekookt ei. Staande op een berg brokstukken keek hij naar de boomwortels die boven zijn hoofd hingen en naar de opening waardoor hij de hemel kon zien. Door dat gat was de draak ontsnapt, maar hij betwijfelde of dat Selden en hem zou lukken. De ruimte vulde zich snel met modder, terwijl het moeras naar binnen sijpelde en de stad leek op te eisen die het zo lang had weerstaan. De stroom water en ijzige modder zou hen allebei verzwelgen, voordat ze een manier hadden kunnen bedenken om het gat te bereiken.

Ondanks zijn wanhopige situatie dacht hij echter nog altijd met verwondering aan de draak die na eeuwen te hebben geslapen eindelijk tevoorschijn was gekomen. De muurschilderingen en mozaïeken die hij zijn hele leven had gezien, hadden hem niet voorbereid op de werkelijkheid. Het woord 'blauw' had door de schittering van haar schubben een nieuwe betekenis gekregen. Hij zou nooit vergeten hoe haar vleugels aan sterkte en kleur hadden gewonnen terwijl ze deze traag op en neer bewoog. De reptielenstank van haar metamorfose hing nog altijd zwaar in de vochtige lucht. Hij zag nergens restanten van het toverhout dat haar had omhuld. Blijkbaar had ze dat volledig geabsorbeerd tijdens haar gedaanteverwisseling tot volwassen draak.

Maar nu was ze weg. En Reyn en Selden moesten zien dat ze zichzelf in veiligheid brachten. De aardschokken van de vorige avond hadden de muren en gewelven van de verzonken stad eindelijk doen scheuren, en het moeras was bezig bezit te nemen van de ruimte waarin ze zich bevonden. Hun enige uitweg bevond zich hoog boven hun hoofd, een lokkend venster van blauwe lucht.

Modder klotste tegen de rand van de gevallen koepel waar Reyn op stond, kroop triomfantelijk over het kristal en bereikte zijn blote voeten.

‘Reyn...’ Seldens stem was schor van de dorst. Malta’s jongere broertje stond op een eiland van puin dat langzaam door modder werd verzvolgen. Bij haar ontsnapping had de draak door het maaïen van haar poten allerlei puin en aarde losgewrikt. Zelfs een boom. Hij was in de verzonken ruimte gevallen en een deel ervan stak nog boven het stijgende moddergetij uit.

Selden fronste zijn wenkbrauwen terwijl zijn aangeboren praktische aanleg weer de overhand kreeg. ‘Misschien zouden we die boom kunnen optillen en schuin tegen de muur zetten. Als we er dan tegenop klimmen, kunnen we...’

‘Daar ben ik niet sterk genoeg voor,’ onderbrak Reyn zijn optimistische redenering. ‘Maar we kunnen misschien wel proberen een vlot te maken van de wat kleinere takken. Als we ons gewicht voldoende spreiden, kunnen we proberen ons op die manier drijvend te houden.’

Selden keek hoopvol naar het gat waardoor licht naar binnen sijpelde. ‘Denk je dat de modder en het water ons uiteindelijk naar het gat zullen tillen?’

‘Misschien,’ loog Reyn. In werkelijkheid vermoedde hij dat de modder de ruimte lang niet zou vullen. Het leek hem waarschijnlijker dat ze zouden stikken in het stijgende getij. Zo niet, dan zouden ze uiteindelijk van honger omkomen. Het stuk van de koepel waarop hij stond, zonk in hoog tempo weg. Hij moest zien dat hij wegl kwam. Toen hij op een berg gevallen aarde en mos sprong, zakte deze meteen onder hem weg. Het slib was zachter dan hij had gedacht. Hij sprong naar de boomstam, greep zich aan een van de takken vast en hees zichzelf omhoog. Het stijgende slib reikte inmiddels tot aan zijn borst en was zo dik als pap. Als hij erin wegzakte, zou hij omkomen in de kille zuiging. Zijn sprong had hem veel dichterbij Selden gebracht. Hij stak een hand naar hem uit. Selden sprong van zijn zinkende eiland, maar zijn krachten schoten tekort, en hij kwam in de zachte modder terecht. Reyn hees hem op de gevallen boomstam, waar de jongen huiverend tegen hem aan dook. Zijn kleren zaten aan zijn lijf geplakt, en ook zijn gezicht en zijn haar waren besmeurd met modder.

‘Ik wou dat ik mijn gereedschappen en mijn proviand nog had. Maar die liggen onder de modder, dus we zullen moeten proberen de takken met onze handen af te breken en tot een dikke mat te vlechten.’

‘Ik ben zo moe.’ Selden zei het nuchter, niet om te klagen. Hij keek op naar Reyn. ‘Je ziet er helemaal niet verkeerd uit, zelfs niet van dichtbij. Ik heb me altijd afgevraagd wat er onder die sluier zou zitten. Bij het kaarslicht in de gangen kon ik je gezicht niet goed zien. Toen ik gisteravond die blauwe gloed in je ogen zag, vond ik het eerst doodeng. Maar na een tijdje was ik er blij om. Daardoor wist ik tenminste dat je er nog was.’

Reyn begon hartelijk te lachen. ‘Meen je dat nou? Had ik een blauwe gloed in mijn ogen? Dat gebeurt doorgaans pas op veel latere leeftijd. Bij de Regenmensen geldt het als een teken dat een man zijn volledige rijpheid heeft bereikt.’

‘O. Nou, in dit licht zie je er bijna normaal uit. Je hebt niet veel van die... nou ja, van die uitstulpsels. Alleen wat schubben om je ogen en je mond.’ Selden keek hem recht aan.

Reyn grijnsde. ‘Nee, ik heb nog geen uitstulpsels. Maar dat kan ook nog komen als ik ouder word.’

‘Malta was bang dat je uiteindelijk helemaal onder de wratten zou komen te zitten. Sommige vriendinnen plaagden haar daarmee, en dan werd ze altijd kwaad. Maar...’ Selden scheen plotseling te beseffen dat het niet erg tactvol was wat hij zei. ‘Dat was in het begin... toen je voor het eerst bij ons thuis kwam. Toen maakte ze zich daar zorgen over. De laatste tijd heb ik haar er niet meer over gehoord,’ vervolgde hij geruststellend. Hij keek naar Reyn, klom toen verder langs de boomstam omhoog en greep een tak. ‘Ze zijn veel te taai om ze af te breken.’

‘Ik neem aan dat ze wel andere dingen aan haar hoofd had,’ zei Reyn zacht. Seldens woorden maakten hem bijna ziek van twijfel. Was zijn uiterlijk zo belangrijk voor Malta? Had hij haar veroverd met zijn daden, maar zou ze zich uiteindelijk van hem afkeren als ze zijn gezicht te zien kreeg? Een bittere gedachte kwam bij hem op. Misschien was ze al dood en zou hij het nooit weten. Of misschien zou hij dit niet overleven en zou ze zijn gezicht nooit te zien krijgen.

‘Reyn?’ Selden klonk aarzelend. ‘Ik denk dat we beter aan het werk kunnen gaan.’

Reyn besepte ineens dat hij zich had laten meeslepen door zijn gedachten. Dat had geen zin, en bovendien had hij wel iets anders

aan zijn hoofd! Zijn vingers sloten zich om een dennentak en met zijn andere hand begon hij aan een zijtak te trekken. 'Je moet alleen de zijtakken nemen. We stapelen ze daar op, en dan proberen we er een mat van te weven, zoals rietdekkers dat doen...' Er ging een huivering door de aarde. Hij klemde zich hulpeloos aan de boomstam vast terwijl een verse regen zand en puin door het gat op hen neerdaalde. Selden gilde en sloeg beschermend zijn armen om zijn hoofd. Reyn kroop over de boomstam naar hem toe en probeerde hem af te schermen met zijn lichaam. De eeuwenoude deur van het vertrek kreunde, de scharnieren begaven het, en een golf van modder en water stroomde het vertrek binnen.